

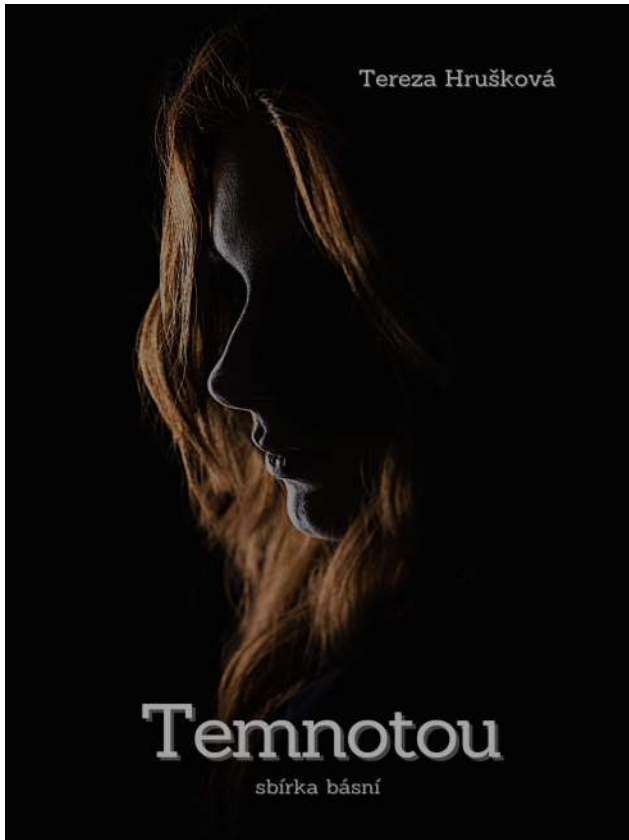
Temnotou

Tereza Hrušková

Autor	Vydavatel	Licence	Vydání	Autor obálky
Tereza Hrušková	Greenie knihovna	CC-BY-NC-ND	První (2022)	Pavel Sekerák

O knize

V každém člověku je skryta temnota. Buď se ukrývá ve veliké hloubce, překryta jasnou září, nebo je více na povrchu. Ale je v každém z nás. Občas přijdou chvíle, kdy nabude na své moci a projeví se. A tehdy je třeba se s ní vypořádat. Přijmout ji nebo odmítnout. Podlehnout nebo bojovat. Utéct pryč anebo ne. A právě boji s temnotou, smutkem, strachem... je zasvěcena tato sbírka.

Obsah

Temnotou.....	1
Opouštíš.....	5
Ten den.....	6
Mám tě ráda.....	7
Přelud.....	8
Střípky.....	9
Pěšina noci.....	10
Letokruhy.....	11
Temnota.....	12
Živi.....	13
Propast.....	14
Samota.....	15
Závislost.....	16
Jsi to ty?.....	17
Volná.....	18
Sama v temnotách.....	19
Přijde den.....	20
Beznaděj.....	21
Dno.....	22
Nový svět.....	23
Konec snění.....	24
Olgoj Chorchoj.....	25
Ostří.....	26
Pouť.....	27
Můra.....	28

Opouštíš

Když slza kane na mou tvář,
když vítr zakryl slunce zář.
Když schody z mlhy vystoupí,
když tmou tvé světlo prostoupí.
Tehdy je již pozdě se ptát.
Tehdy vše už našlo svůj řád.
A moje duše trpí,
ta tvá však již už ví
po které cestě se dát.
Opouštíš mne.
Já sbohem nestihla ti dát.

Ten den

Ten den se slunce zastavilo.

 Mlha pohltila les.

Po cestě z květů pampelišek

 nech své kroky vést.

A neodcházej za tmy stěnu

 dál sleduj záři hvězd.

A neohlížej se v tu stranu

 jdi tou klikatější z cest.

Mám tě ráda

Mám tě ráda.

To už nestihla jsem ti říct.

Mám tě ráda.

Tak moc,

však ty to víš.

A to se nikdy nezmění.

Ani když našels druhý břeh.

Vzpomínky nikdy nezmizí.

A kdo ví,

třeba,

zas jednou

spojí se náš svět.

Přelud

To světlo,
které do snů tvých proniká.

To světlo,
které skrze listy září.

Světlo.

Jen tma.

Již nevnímáš.

Jen přelud.

Nic víc jej nevytváří.

Střípky

Střípky skla
a smutek jenž se zračí.

Střípky skla
a ta tvář kam se podíváš.

Střípky skla
jenž pod nohama tančí.

A bolest
skrz chodidla proniká.

Pěšina noci

Temná zeleň.
Kapradí se řasí.
Na pěšině
slyšet sny spěch.
Černou clonou,
noci sny se plouží
snad jednou
najdeš cestu zpět.

Letokruhy

Shlukují se.

Víří v nekonečnu.

Vznikají.

Však co to znamená?

Kruh se s kruhem mívá,

jak vrstevnice v mapě,

a let přibývá.

Temnota

Temnotou,
za paprskem světla.

Černou tmou
kráčel nepoznán.

V kápi zapomnění.

V srdci tučet šípů.

Šel.

Osudem svým hnán.

Živi

Jen pro ten slastný pocit.

Život bez následků.

Jen pro ten pocit moci,

že stavím si svou cestu.

Jen pro ten pocit víry,

že poté už nic není.

Jen pro ten pocit síly,

jen pro něj,

a pro nic jiného, jsme živi.

Propast

Jen krok od nekonečna.
Jen krok od věčného soužení.
Jen krok a všechno získá
své datum spotřeby.

Jen krok
po rovné zemi.

Jen krok
po pěšině.

Jen krok
za svitem luny.

Jen krok.
Pád do zapomnění svatyně.

Samota

Když křičíš do propasti
a jen ticho se navrací.
Když hledíš do tunelu
a nic v něm nezáří.
Když cítíš se tak sama
svět v mlze se vytrácí.

Závislost

Světlem noční píseň věje.

Ticho našlo novou tvář.

Tam kde končí pole kytek

alkohol zapíjí svou zášť.

Za té noci větrem hnána

temnem letí myšlenka.

Koho najde,

toho schvátí.

Neodbytná dealerka.

Jsi to ty?

Kroky temnou ulicí.
Co stane se až dojdou k nám?
Kroky v tvojí ložnici.
Známý či sám noci pán?
Pod peřinou schovaný,
v kabátu se choulíš.
Je to démon nebo ty,
koho tak se bojíš?

Volná

Všichni pořád něco chtějí.

Kde jsi a kdy máš čas?

Můžeš tohle, můžeš tamto?

A co středa, ta by šla?

Všichni pořád něco chtějí.

I já toho mnoho chci.

Avšak jednou

vše se změní.

Budu volná.

...

Věčný klid.

Sama v temnotách

Samota
a přece ne.
S vámi
a přesto sama.

V temnotách,
co světlem jsou.

Jsem...

.....jen

.....sama.

Přijde den

Jednou přijde den,
už teď toho litujem,
kdy úsměv zmizí z tváří.

Jednou přijde den,
už teď se strachujem,
kdy vše do kolen nás sráží.

Jednou přijde den.
Však proč?
Děsím se hodiny ranní!

Beznaděj

Za svitu luny,
třpytu bez odlesků.

Za noci z hory
razíš si svou cestu
...houštinou zajímán.

Dno

Dno je mezipatrem žití,
kde prach se jen v prach mění,
smůla smůlu lepší
...a tak hrozí zachránění.

Nový svět

Až sen se dotkne víček tvých.

Až srdce znovu začne bít.

Až v duši najdeš nový svět.

Potom do něj bryskně leť.

A branou z květů musíš jít.

Žij v něm, jak chtěl jsi žít.

Konec snění

Až tohle všechno jednou skončí.

Až přijde náš soudný den.

Pak budeme se ještě hádat?

Nebo jen oči otevřem.

A prohlédneme realitou

uvidíme pravý svět.

Už to nebude jen snění,

cesta vede pouze vpřed.

Olgoj Chorchoj

Světlo ostré jako jehla.

Šero, které nebolí.

Tma, jež vidění nás zbaví

a výjevy obklopí.

Mozek, který pravdu vidí,

a přece se strachuje,

jestli támhle ten stín v lese

nemůže být Olgojem.

Tak proč světlo nerozsvítit?

Proč nezbavit se přeludů?

Jen proto, že pravda bolí?

Žiješ v světě Chorchojů.

Ostří

Když na tebe zrak padne,
na tvé hrany
na tvůj třpyt.

Když na tebe ruku vztáhne,
je tak těžké
nechat tě být.

Pout'

Slunce střípky

skrz listů sít'.

Dešťové kapky

po svazích.

A větru píseň

nese sních.

Po stezce horské

kráčí stín.

Můra

Ulicí temnou
lampami roubenu.

Pasáží světlou
ze stínů složenou.

Podloubím noci
jen svým strachem hnán.

V náruč její moci
chtě nechtě se dá.